ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΚΟΜΕΡ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

Ἦταν τὸ βράδυ τοῦ Ἁγίου Συλβέστρου. Ἕνας ἄνεμος παγωμένος ξεκαθάριζε τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὰ λίγα σύννεφα ποὺ τὸν σκέπαζαν ἀκόμη καὶ τὰ ἄστρα ἐτρεμούλιαζαν σασιασμένα, ἀδύνατα καὶ ὡραῖα ὅπως ἡ ἀγαθὲς ψυχές.

Ἡ Ζοζέτα καὶ ὁ Φρέντ γύριζαν πεζῆ στὸ σπίτι τους ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ἐκείνη ἦταν ψηλὴ ὅπως ὁ Φρέντ. Κι' ἐκεῖνος ἦταν νέος, λεπτοκαμωμένος κι' ἐλαφρὸς ὅπως ἐκείνη. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, καθὼς τοὺς ἔβλεπε κανεὶς νὰ περπατοῦν μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα ἐμάντευε πὼς ἦταν ἐρωτευμένοι.

Εἰχανάρραβωνιαστῆ τὸ περασμένο καλοκαῖρι καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου εἶχαν κι' ὅλας παντρευτῆ. Βρισκόντουσαν ἀκόμη στὸ πρῶτο στάδιο τῆς εὐτυχίας, στὴν πρώτη μέθη τῆς ἀγάπης τους, ποὺ διψοῦσε ἀκόμη ἀπὸ χάδια κι' ἀπὸ μοναξιά. Γι' αὐτὸ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάνουν τὸ χριστουγεννιάτικο ρεβεγιὸν στὸ σπίτι τους μονάχοι.

Μόλις μπῆκαν στὴν φωλίτσα τους ἡ Ζοζέτα φόρεσε τὴν πειὸ νεκολτὲ τουαλέττα της, χτένισε τὰ μαλλιά της, ἔβαλε κοκκινάδι σὰ χείλη της καὶ στολίστηκε μὲ ὅλα της τὰ κοσμήματα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῆ σὲ κανένα χορό. Ἔπειτα πῆγε καὶ κάθησε ἀπέναντι στὸν ἄνδρα της, μέσ' στὴν κομψὴ τραπεζαρία τους.

— Τί ὡραῖα ποὺ εἴμαστε ἔτσι μόνοι! τοῦ εἶπε γελαστή, ἐνῶ ἔκοβε τὸ λεμόνι γιὰ τὰ στρείδια, κι' ἐνῶ ὁ Φρέντ ξεβούλωνε ἕνα μπουκάλι σαμπάνιας.

Ἄρχισαν νὰ τρῶνε μὲ χάδια, μὲ φιλιά, μὲ γέλοια καὶ χαρά, εὐτυχισμένοι καὶ σχεδὸν ἀμίλητοι. Τί τὰ ἤθελαν τὰ λόγια; Συνεννοοῦνταν μὲ τὰ βλέμματα. Ποῦ καὶ ποῦ ἄφιναν νὰ τοὺς ξεφύγη καμμιὰ λέξι τρυφερὴ καὶ χαϊδευτική..

Ξαφνικὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούσθηκε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας τοῦ διαμερίσματός τους. Ἦταν ἕνα κουδούνισμα σύντομο ἀλλὰ ποὺ τὸ ἄκουσαν κι' οἱ δύο. Κατάπληκτος ὁ Φρέντ σταμάτησε τὸ μαχαῖρι του ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ κόψη τὸ φουά-γκρὰ καὶ ἡ Ζοζέτα, μὲ κάποια ἔκφρασι ἀνησυχίας στὸ πρόσωπό της, παράτησε στὸ τραπέζι τὸ πηροῦνι της.

— Νὰ πάω ν' ἀνοίξω; ρώτησε ὁ Φρέντ μὲ ἀπορία μὴ ξέροντας τί ἔπρεπε νὰ κάνη.

Τὸ χτύπημα ἐκεῖνο, ἄγνωστο γιατί, τοὺς εἶχε ἀναστατώσει. Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ποὺ τολμοῦσε τέτοια ὥρα νὰ τοὺς ἐνοχλήση καὶ τὰ διακόψη τὴν μοναξιά τους εἶχε ἔρθει σὲ πολὺ ἀκατάλληλη στιγμὴ καὶ τοὺς εἶχε χαλάσει ὅλη τὴν διάθεσι. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε ρίξει νερὸ μέσ' στὸ κρασὶ τῆς εὐτυχίας τους.

— Νὰ κατεβῶ ν' ἀνοίξω; ξαναρώτησε ὁ Φρέντ.

— Μὰ βέβαια...πρέπει ν' ἀνοίξης, τοῦ εἶπε ἡ Ζοζέτα ἐνῶ ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της ἔλεγε ἀκριβῶς τ' ἀντίθετο. Ὁποιος κι' ἂν εἶνε εἶδε φῶς στὸ παράθυρο καὶ ξερει πὼς εἴμαστε ἐδῶ... Κι' ἔπειτα μπορεῖ νὰ εἶνε κανένα τηλεγράφημα... Ἴσως νὰ συνέβη κανένα δυστύχημα...

Ἡ Ζοζετα ἐ-ρεμε. Ἐννοιωθε πὼς ἡ εὐτυχία- της ἦταν πορὰ πολὺ μεγάλη Καὶ εἶχεν ἕναν ἀόριστο φόβο πὼς κάποια στιγμή, ἀπὸ ὥρα σε ὥρα, ὅλη αὐτή ἡ εὐτυχία της θὰ γκρεμιζόταν.

Ὁ Φρέντ σηκώθηκε καὶ κατέβηκε ν' ἀνοίξη. Ἡ Ζοζέτα τὸν ἀκολούθησε.

Ὅταν ἄνοιξαν τὴν πόρτα εἶδαν μιὰ κυρία ἡλικιωμένη, μὲ ρυτιδωμένο προσωπο, κι' ἐλαφρὰ καμπουριασμενη.

— Τί ἐπιθυμεῖτε κυρία; τὴν ρώτησε εὐγενικὰ ὁ Φρέντ.

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μπῶ μέσα, ἀποκρίθηκε ἡ ἄγνωστη. Καὶ μπῆκε μέσα.

— Μά, κυρία μου, ἀσφαλῶς κάνετε λάθος στὴν πόρτα! τῆς φώναξε ἡ Ζοζέτα.

Ἡ ἄγνωστη ἐκούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά. Ἦταν φτωχικὰ καὶ πένθιμα ντυμένη. Ἕνα μαῦρο καπέλο μὲ μεγάλον γῦρο ἐσκίαζε τὰ μάτια της. Μὲ φωνὴ περάξενη καὶ συνεσταλμένη συγχόρτως εἶπε στὴν Ζοζέτα:

— Συγχωρῆστε με κυρία!... ἐδῶ ἀκριβῶς; στὸ τέταρτο πάτωμα, πρῶτο διαμέρισμα ἀριστερα, ἐδῶ θέλω νὰ μπῶ. Εἴσθε νέα καὶ εὐτυχισμένη, ἀλλὰ θὰ μὲ καταλάβετε τί θέλω. Κι' ἔγω μιὰ φορὰ ἤμουν νέσ, ἐδῶ μέσα, σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ διαμέρισμα, μαζὺ μὲ τὸν μακαρίτη τον σύζυγο μου... Περνούσαμε κι' ἐμεῖς ὅπως σεις, τὰ χριστούγεννα εὐτυχισμένοι ἐδῶ μεσα, οἱ δυὸ μας... Μὰ τώρα... εἶνε πεθαμένος πιὰ κι' ἐγὼ μόνη κι' ἔρημη!... Θὰ ἤθελα νὰ βρίσκωμαι μαζύ του αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀλλὰ τὰ νεκροταφεῖα εἶνε κλειστὰ τὴν νύχτα. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ ἀφῆστε με νὰ μείνω λίγην ὥρα μέσα στὸ διαμέρισμά σας, ἐδῶ ποὺ ἔζησα εὐτυχισμένη, ἀφῆστε με νὶ μείνω λίγο μέσα στὴν κρεβατοκάμαρα ποὺ πέρασα ἄλλοτε τόσο εὐτυχισμένες στιγμές...

Ἄφωνοι καὶ συγκινημένοι οἱ δύο σύζυγοι δὲν εἶχαν τὴν δύναμι ν' ὀρνηθοῦν...

Καὶ ἡ ἄγνωστη ἐκείνη γυναίκα, μὲ τὸ μαῦρο φόρεμα καὶ μὲ τὸ κίτρινο ρυτιδωμένο πρόσωπο, προχώρησε μὲ βῆμα ἀργὸ πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα...

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ἡ Ζοζέτα τῆς προσέφερε τὸ προσευχητάριό της καὶ τὴν ἄφησε μόνη τὸ προσευχηθῆ

— Καθῆστε, τῆς εἶπε, προσευχηθῆτε, ἀναπολῆστε μὲ τὴν ἡσυχίας σας τα περασμένα, μὴν ἐνοχληθῆτε διόλου.

Ξαναγύρισε ὕστερα μὲ τὸν ἄνδρα της στὴν τραπεζαρία. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν οὔτε αὐτὴ οὔτε ὁ ἄνδρας της νὰ βάλουν μπουκιὰ στὸ στόμα τους. Τὸ χαμογελο καὶ ἡ χαρὰ εἶχε σβύσει ἀπ' τὸ πρόσωπά τους. Ἡ ἐμφάνισις τῆς γυναικὸς ἐκείνης θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ρίξει πάγο μέσα στὴν θέρμη τῆς εὐτυχίας τους.

Εὐτυχῶς ἡ ἄγνωστη δὲν ἔμεινε πολλὴν ὥρα κλεισμένη στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ βγῆκε πάλιν ἔξω καὶ εἶπε μὲ τὴν σιγανὴ καὶ συνεσταλμένη φωνή της:

— Κυρία μου, κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, πάρα πολύ.. Ἐλπίζω πὼς θὰ μὲ συγχωρήσετε. Αὐτὸ ποὺ ἔκανα δὲν ἦταν καθόλου εὐπρεπές, ἀλλὰ μὲ εἶχε πιάσει ἕνα εἶδος μονομανίας... Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ εἶδα τὸ παράθυρό σας φωτισμένο... δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦρθε... μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἀκόμη δικό μας τὸ διαμέρισμα αὐτό...καὶ... καὶ ἀνέβηκα!..

Ὅσο ἀνέβαινα τόσο περισσότερο μὲ κυρίευε ἡ αὐταπάτη καὶ ὅταν ἔφθασα στὴν πόρτα δὲν ἐκρατήθηκα κι' ἐχτύπησα... Ὅταν βγήκατ' ἐσεῖς κατάλαβα τί εἶχα κάνει, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ κρατηθῶ... Ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου... Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρῆστε!.. Σᾶς εὐχαριστῶ!...

Ἔπειτα ἀφοῦ ἔριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα γύρω της, ἕνα βλέμμα ἄπληστο, μὲ τὰ χείλη μισοανοιγμένα, μὲ τὸ στῆθος φουσκωμένο, τὰ μάτια γουρλωμένα, σαστισμένη, σχεδὸν εὐτυχισμένη σὰν νἄβλεπε κάποια ὀπτασία, κατέβηκε ἀργὰ-ἀργά, στὴν σκάλα κι' ἔφυγε.

Μέσα στὴν κομψὴ τραπεζαρία ἔμειναν πάλι μόνοι ἡ Ζοζέτα καὶ ὁ Φρέντ. Ἀλλὰ τὸ γελοιο εἶχε φύγει ὁριστικῶς ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους. Δὲν εἶχαν ὄρεξι νὰ φάνε, οὔτε ἡ σαμπάνια τοὺς τροβοῦσε. Νέμιζαν πὼς κι' αὐτὴ ἡ κομψὴ τραπεζαρία τους εἶχε χάσει τὴν εὔθυμη κι' ἑορτάσιμη ὄψι της. Ἔξαφνα ὁ Φρέντ χτύπησε τὸ μέτωπο του σὰν νὰ τοῦ ἦρθε κάποια ξαφνικὴ ἔμπνευσις καὶ μὲ ὕφος παραδόξως εὔθυμο, φώναξε.

— Γιὰ ἄκουσε, Ζοζέτα! Λὲς νὰ τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ στὰ ψέμματα, νὰ μᾶς κορόϊδευε αὐτὴ ἡ κυρία γιὰ νὰ μπῆ ἐδῶ μέσα καὶ νὰ κλέψη τίποτε;

— Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀσεῖο, εἶπε ἡ Ζοζέτα χαμογελῶντας ἄθελα γιὰ τὴν σκέψι του αὐτή...

Γελαστεί, ζωηροί, χορούμενοι ἔτρεξαν κι' οἱ δυό τους στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἄγνωστη μπορεῖ νὰ ἦταν κλέφτρα τοὺς ἔφερνε χαρὰ σχεδόν.

Κύτταζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔψαξαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶδαν νὰ λείπη τίποτε. Ὅλα τὰ προγματα βρισκόντουσαν στὴν θέσι τους. Ἡ ἄγνωστη δὲν εἶχε πειράξη τίποτε. Δὲν τοὺς εἶχε γελάσει. Δὲν εἶχε μπῆ ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ κλέψη, ἀλλὰ γιὰ νὰ φέρη ἀνάμεσα στὴν λάμψι τῆς εὐτυχίας τους, τὴν σκιὰ τῆς δικῆς της δυστυχίας.

Τὸ χομόγελο ξαναφύτρωσε καὶ πάλι ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους.

Ὁ Φρέντ θὰ ἤθελε νὰ τρέξη νὰ πιάση τὴν ἄγνωστη καὶ νὰ τὴν χτυπήση, νὰ τὴν χτυπήση ἀλύπητα γιατὶ εἶχε διώξει τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τους.

Κι' ἔτσι χωρὶς νὰ φάνε κἄν, βουβοὶ καὶ συλλογισμένοι, κάθησαν κοντὰ στὴ φωτιά, κι' ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται πόσο λίγο κρατάει ἡ εὐτυχία στὸν κοσμο αὐτό...

Μαργαρίτα Κομὲς

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὁ γάμος, εἶνε τὸ ἀστειότερο ἀπ' ὅλα τὰ σοβαρὰ πράγματα.

Beaumarchais

Ὅσο πειὸ εὐαίσθητη εἶνε ἡ καρδιά, τόσο περισσότερες θλίψεις περικλείει. Μὰ ὅσο πειὸ πολὺ εἶνε συντριμμένη, τοσον περισσότερο ὄρωτα κλείνει μέσα της.

P. Bourget

Ἡ ἀμαρτία βρίσκεται μέσα στὴ σκέψη κάθε γυναίκας ποὺ βλέπει ἕναν ἄντρα καὶ τὸν ποθεῖ καθὼς καὶ κάθε ἀνδρὸς ποὺ βρίσκει μιὰ γυναίκα ὡμορφη.